HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

ח) ימנות עד. ע"ש שנת כה. ע"ש, ב) קדושין יח: וש"נ, ג) שבת קיח: [נעיל כה.], ד) נגעים פ"ז מ"ח, ה) [מכאן שיך עוד לדף נג:], ו) במומן ל"ש, ז) ע"כשיך לשם, ח) [ל"ל כמו בשמעו את דברי האלה (דברים כט) וכ"ה בכל"י בקדושין], ט) [שהוא עושה], י) נ"ל שיש סברא לרבות כדפרשתי התם ל"ק, כ) ועוד לתין ל"ק, ל) נ"ל והך קושיא קאי אליביה ל"ק, מ) דהא יש ל"ק, נ) ובמקור שמשמן דקשא היא לרבנן וי"ל דסברי ל"ק.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ורמינהי וכו' ולר"ל כר יצחק דאמר אפילו לר' יוסי ב"ר יהודה מעות הרא"שונות וכו' למזבן לה אבל: (ב) בא"ד הוס לן למקרי בגבדו בסגר"ל דשאני היכא דאיכא למיטעי והמסורת כל"ל: (ג) בא"ד הסופר טעה ודינא ר"ל וגם וכו' דהך קושיא אליבא דר"ל היא דשמותי וכו' דהתם קיימי כוותיה:

גליון הש"ס

גמ' עד השתא לא אשמעינן שמואל. עיין שבת דף קיד ע"ב תוס' ד"ה מ"ל:

מוסף רש"י

אלא שלא יתן בו מום כו'. א כתב מום ולא כתב כל, לא היה לו לאמור גרמא אלא נתינת מום ממש, אבל עכשיו אמר מום לאמור נתינת מום ממש, ואמר כל מום לאמור גרמא (ביצה בז:). **בבגדו בה.** לעם נכרי, דהייטו לספחות, לא יעשנו הא מאחר שפירש טליתו אדון עליה לשם יעוד אם גילה בגנו ומזרה אצל אביה (קדושין יח:). יש אם למקרא, בבגדו קרינא כמו ותפפשהו בבגדו (שם). **כיון שבגד בה כו'.** יש אם לאמרם, בבגדו כתיב ולא בביגדו, אין הבית מירק בלא יו"ד, ונקודה שתחת הכי"ת במקום יו"ד משמעת, אבל לפי מה שנכתב היה לו לקרות חטף קמץ בבגדו לשון בגידה, כמו שאתה קורא בשמעו את דברי האלה (שם).

רבינו גרשום

אמר מום בדיבדים ואמר כל מום שלא יגרום: ור"י סבר תרומתי כתיב כלומר דתרומה טהורה בעיא שימור ולא תלויה: דר' אליעזר סבר יש אם למקרא. כדקרינן ליה תרומותי: ורמינהו בבגדו בה. (ל) כיון שפרש טליתו עליה לשום יעוד שוב אינו רשאי למוכרה אלמא דאזיל אחר מסורת דפשטיה דקרא הוי לשון בגידה כלומר כיון שבגד בה שמכרה פעם אחת שוב אינו רשאי למכרה: ור' אליעזר דריש בתר מסורת לשון בגד טלית דאי כפשטיה מיסתייה למימר בבגד בה מדכתיב בבגדו היינו בגד והא מילתא קשיא לההיא דגמרינן במסכת קדושין דהתם קאמר במאי קא מיפלגי ר' אליעזר סבר יש אם למקרא ס"א משמיה דר' יצחק האור' ז"ל כיון שבגד בה שוב אין לאביה רשות בה דברי ר' אליעזר אלמא קסבר יש אם למסורת למאי דכתיב בבגדו ולא בדקרינן בבגדו. וקשיא נמי להאי דקידושין דהתם אמר ר' אליעזר דכיון שפירש טליתו וקאמר יש אם למקרא אלא בלך פליגי ואני הנה נתתי לך: הראויה לך שהיא שהורה שמור: הלכה כר' שמעון. דבריהם דאמר אף נשתו על אותו המום. טעמא דרבן גמליאל דאמר לא יחדוש בה דבר היינו כר' אליעזר שמא יבא אליהו ויטהרם: הצורם. הפוגם במתכוין הרי זה לא ישחוט עולמית דקנסינן ליה: וחכ"א. לא ישחוט על זה אבל כשנולד בו מום אחר

ט) **אחד** מום ואחד כל מום. ואפי' הני תנאי דלא דרשי כל בפרק אלו עובדין (פסחים מג:) אפשר דהכא דרשי י) שיש יא) ענין כדפי' התם: **אהת** תרומה טהורה ואחת תרומה תלויה. ול"ת דבפ' במה מדליקין (שבת כה. ופס) אמרי' יב) ואחת טמאה ואמר רחמנא שלך תהא להסקה תחת תבשילך והיכי נפקי מקרא שלא תרומות טהורה וטמאה ותלויה וי"ל משום דכתיב נתתי לך משמרת תרומתי דקאי תרומתי אלך ואמשמרת דלך שייך אטמאה לרבוייה להיתר הנאה יג) ומשמרת שייך בתלויה יד) דבעיא שימור: **ורבי** יהושע תרומתי כתיב. ול"ת לר' יהושע כיון דלא איירי קרא בשתי תרומות מנליה דטמאה שריא בהנאה וי"ל דנפק משאר דרשות דהתם בפרק במה מדליקין (ג"ז שם) ממנו אי אתה מבעיר כו' או מנו ולא לאורו מכלל דבא אורו טו) הוא: **ורמינהו** בבגדו בה כו'. פי' בקונטרס דגרס כיון שפירש טליתו עליה שוב אינו רשאי למוכרה דברי ר"ע ב' אומר כיון שבגד בה שוב אינו רשאי ר"ע אומר כיון שבגד בה כו' ובפ"ק דקדושין (דף יח:) הביא ראי' מן המכילתא דגרס בדברי ר"ע כיון שפירש טליתו טז) ודר' אליעזר ליתא התם וברוב ספרים ישנים גרסינן איפכא כאן ובקדושין (ג"ז שם) יז) ועוד לגירסת הקונטרס מקדיש דברי ר"ע לדברי ר"א שהיה רבו ועוד כתוב ברוב ספרים בבגדו בה בבגדו בה תרי זימני כיון שפירש טליתו ועוד היכי משמע ליה לר"א המסורת לשון בגידה משום דכתיב בבגדו בלא יו"ד ה"נ לא כתיב יח) בויו"ו ואע"ג דבלא וי"ו יט) אתה קורא חטף קמץ כדפירש בקונטרס כ) כשמעו כשמעשה (בראשית לד) באמרם (אסתר ז) כעבדם (מלכים ב ג) ה"נ כי הוי לשון בגד וטליתא כ) אין רגילות לכתוב יו"ד בחמלע יא) של פעולה ועוד בהיא שמעתין בקדושין בסמוך כתוב בכל הספרים ישנים ולר"ע בר יצחק דאמר (א) מעות הראשונות לקדושין הוי לן למקרי בבגדו (ב) בגיירי יג) דקרינן ותתפשהו בבגדו (בראשית לט) דשאני הכא דאיכא למיטעי והמסורת משמע טפי לשון בגד וטלית מלשון בגידה מדכתיב בבגדו בלא יו"ד ולכך אומר יד) הבריית תרי זימני בבגדו יה) כיון שפירש טליתו כו' היה לך לכתוב בביגדו ביו"ד דלא ליתי למיטעי וכתיב בבגדו בלא יו"ד לומר כיון שפירש כו' ומכילתא שגורס שפירש טליתו דברי ר"ע הסופר (ג) חיסר ולילג ר"א וגם כל מילתיה דר"ע ודבר"ע בר יצחק גרסינן מוקי לה כר"ע כמו שכתוב בכל הספרים ישנים וקשה קשיא הא דפריך התם בקדושין אלא דקידושה אביה מי מצי מזבין לה והא אין אדם מוכר בתו לספחות אחר אישות יז) בהך קושיא אליביה דר"א דשמותי הוא וי"ל דפשיטא לן שכן הלכה משום דרבנן דר"ש ור"ש גופיה התם דקיימי כוותיה ואמרי אבל לא לספחות אחר אישות: **אילימא** ר"ש דמתני' עד השתא לא אשמעינן שמואל דבר שאין מתכוין מותר. תימה אמנו מי שרי ר"ש משום דאין מתכוין הא אפי' במקום שא"א שלא יעשה מום ממי שרי יז) דעושה מום במתכוין כדאמר לעיל דבקרבי פליגי ושרי משום דכתיב (ויקרא כב) תמים יהיה לרצון אבל מטיל יח) בעבל מום שרי ובפ' כל המנחות בחות מלה (מנחות נו:) מפרש ממי טעמייהו מקרבי ולפי' הקוי' דלעיל בפרק הלוקח בהמה (דף כה.) גבי שתי שערות של פרה שעיקרן מאדים ולאשן משחיר יט) וקאמר ר' יוסי בן המשולש גוזז במספריים ואינו חושש ופי' בקונטר' דאשיב אין מתכוין משום דאין מתכוין לגיזה אלא לתקן את הפרה ניחא ליה דאין מתכוין כ) משום הטלת מום אלא משום רפואה ולהכי פריך אמאי איצטריך ליה לשמואל לפסוק כר"ש דאפי' הוא אסר מטיל מום בעבל מום הוי שרי הכא משום דאין אלא לרפואה ושמואל אית ליה דבר שאין מתכוין מותר ומיהו א"א לקייס פי' הקוי' כדפרישית לעיל בפ' הלוקח בהמה (ג"ז שם.) ונראה לפרש הכא דבתרתי פליגי דבבריית' פליגי במטיל מום בעבל מום שאחזו דס ביותר וא"א לו להתרפאות אלא הקזה אלא ימות כדאמר לעיל דאי שביק ליה מיית דאז אשיב מום ואפי' לא מיית נמי כיון שנעלם לא יצא מאחזות דס אם לא כא יקיזנו במקום שעושה מום אשיב כבעל מום והשתא ר"מ אסר במקום שעושה מום דקסבר כ) כו' לא יהיה בו אפי' בעבל מום וחכמים סברו משום דכתיב תמים יהיה לרצון ובלבד שלא ישחט על אותו מום דגזר אטו היכא דלא מיית אלא עשיית מום אשיב כתם או אטו היכא דיכול להתרפאות בהקזה במקום שאין כא אתה עושה מום ור"ש שרי אף לשחוט דלא גזר ור' יהודה אסר אף במקום שאין עושה מום כדמפרש בפ"ק דפסחים (דף יא:) דמתוך שאדם בהול על ממונו אי שרית במקום שאין עושה מום אתי למיעבד במקום שעושה מום ובמתניתין היא פלוגתא אחרת כא דר' יהודה קאמר בכור שאחזו דס אפי' מת אין מקיזין בשום ענין כדפרישית ומכ"א יקיז פי' בין מת בין לא מת ובלבד שלא יעשה בו מום כלומר שיזהר בהקזתו שלא יוכל לבא לידי מום כשיקיז סמוך לאחז או לגיב שפתים או לחוטם דקסבר דבר שאין מתכוין אסור והיכא דלא מיית דלא אשיב בעל מום אסור ר"ש אומר יקיז כא שהוא עושה מום שהוא יכול לבא לידי עשיית מום לדבר שאין מתכוין מותר ולשון המשנה משמע ליה כמו שפירשנו מדלא נקט מקום שעושה בו מום ומקום שאין עושה בו מום כדנקיט בברייתא וא"ת וכיון לאחזות דס אשיב כמום שאין יכול להתרפאות בלא עשיית מום א"כ לשחוט עילויה וי"ל דמדרבנן אסור דאתי לאיתלופי בתם א"נ אשיב כמו כא כא [מוס] עובר שיש לו רפואה: **ומי** קנים ר"א לעולם ורמינהי מי שהיתה לו. כא כמה שמעתתא מוכחא דלורם אוזן של בכור כא קנסא הוא ובסמוך נמי קאמר בהאי מומא קנסוה רבנן כא ואפי' לרבא דאמר בפ"ק דתמורה (דף ד:) מילתא דאמר רחמנא לא תעביד לא תעביד אי מהני מכל מקום הכא שרי האי בכור מדאורייתא מ) דהאי יש בו מום והאי גברא טהור דהא אין בו נגע כלל וא"ת דבספרי בפרשה רבה אבי תניא מ) רבי אליעזר אומר כו' המטיל מום בבכור ואוכלו עובר שנאמר לא תאכל כל תועבה אלמא דמדאורייתא אסור כ) (וי"ל) דבסמוך מא) אשכחן ליה קנסא לרבנן

ט) אחד מום ואחד כל מום. ואפי' הני תנאי דלא דרשי כל בפרק אלו עובדין (פסחים מג:) אפשר דהכא דרשי י) שיש יא) ענין כדפי' התם: **אהת** תרומה טהורה ואחת תרומה תלויה. ול"ת דבפ' במה מדליקין (שבת כה. ופס) אמרי' יב) ואחת טמאה ואמר רחמנא שלך תהא להסקה תחת תבשילך והיכי נפקי מקרא שלא תרומות טהורה וטמאה ותלויה וי"ל משום דכתיב נתתי לך משמרת תרומתי דקאי תרומתי אלך ואמשמרת דלך שייך אטמאה לרבוייה להיתר הנאה יג) ומשמרת שייך בתלויה יד) דבעיא שימור: **ורבי** יהושע תרומתי כתיב. ול"ת לר' יהושע כיון דלא איירי קרא בשתי תרומות מנליה דטמאה שריא בהנאה וי"ל דנפק משאר דרשות דהתם בפרק במה מדליקין (ג"ז שם) ממנו אי אתה מבעיר כו' או מנו ולא לאורו מכלל דבא אורו טו) הוא: **ורמינהו** בבגדו בה כו'. פי' בקונטרס דגרס כיון שפירש טליתו עליה שוב אינו רשאי למוכרה דברי ר"ע ב' אומר כיון שבגד בה כו' ובפ"ק דקדושין (דף יח:) הביא ראי' מן המכילתא דגרס בדברי ר"ע כיון שפירש טליתו טז) ודר' אליעזר ליתא התם וברוב ספרים ישנים גרסינן איפכא כאן ובקדושין (ג"ז שם) יז) ועוד לגירסת הקונטרס מקדיש דברי ר"ע לדברי ר"א שהיה רבו ועוד כתוב ברוב ספרים בבגדו בה בבגדו בה תרי זימני כיון שפירש טליתו ועוד היכי משמע ליה לר"א המסורת לשון בגידה משום דכתיב בבגדו בלא יו"ד ה"נ לא כתיב יח) בויו"ו ואע"ג דבלא וי"ו יט) אתה קורא חטף קמץ כדפירש בקונטרס כ) כשמעו כשמעשה (בראשית לד) באמרם (אסתר ז) כעבדם (מלכים ב ג) ה"נ כי הוי לשון בגד וטליתא כ) אין רגילות לכתוב יו"ד בחמלע יא) של פעולה ועוד בהיא שמעתין בקדושין בסמוך כתוב בכל הספרים ישנים ולר"ע בר יצחק דאמר (א) מעות הראשונות לקדושין הוי לן למקרי בבגדו (ב) בגיירי יג) דקרינן ותתפשהו בבגדו (בראשית לט) דשאני הכא דאיכא למיטעי והמסורת משמע טפי לשון בגד וטלית מלשון בגידה מדכתיב בבגדו בלא יו"ד ולכך אומר יד) הבריית תרי זימני בבגדו יה) כיון שפירש טליתו כו' היה לך לכתוב בביגדו ביו"ד דלא ליתי למיטעי וכתיב בבגדו בלא יו"ד לומר כיון שפירש כו' ומכילתא שגורס שפירש טליתו דברי ר"ע הסופר (ג) חיסר ולילג ר"א וגם כל מילתיה דר"ע ודבר"ע בר יצחק גרסינן מוקי לה כר"ע כמו שכתוב בכל הספרים ישנים וקשה קשיא הא דפריך התם בקדושין אלא דקידושה אביה מי מצי מזבין לה והא אין אדם מוכר בתו לספחות אחר אישות יז) בהך קושיא אליביה דר"א דשמותי הוא וי"ל דפשיטא לן שכן הלכה משום דרבנן דר"ש ור"ש גופיה התם דקיימי כוותיה ואמרי אבל לא לספחות אחר אישות: **אילימא** ר"ש דמתני' עד השתא לא אשמעינן שמואל דבר שאין מתכוין מותר. תימה אמנו מי שרי ר"ש משום דאין מתכוין הא אפי' במקום שא"א שלא יעשה מום ממי שרי יז) דעושה מום במתכוין כדאמר לעיל דבקרבי פליגי ושרי משום דכתיב (ויקרא כב) תמים יהיה לרצון אבל מטיל יח) בעבל מום שרי ובפ' כל המנחות בחות מלה (מנחות נו:) מפרש ממי טעמייהו מקרבי ולפי' הקוי' דלעיל בפרק הלוקח בהמה (דף כה.) גבי שתי שערות של פרה שעיקרן מאדים ולאשן משחיר יט) וקאמר ר' יוסי בן המשולש גוזז במספריים ואינו חושש ופי' בקונטר' דאשיב אין מתכוין משום דאין מתכוין לגיזה אלא לתקן את הפרה ניחא ליה דאין מתכוין כ) משום הטלת מום אלא משום רפואה ולהכי פריך אמאי איצטריך ליה לשמואל לפסוק כר"ש דאפי' הוא אסר מטיל מום בעבל מום הוי שרי הכא משום דאין אלא לרפואה ושמואל אית ליה דבר שאין מתכוין מותר ומיהו א"א לקייס פי' הקוי' כדפרישית לעיל בפ' הלוקח בהמה (ג"ז שם.) ונראה לפרש הכא דבתרתי פליגי דבבריית' פליגי במטיל מום בעבל מום שאחזו דס ביותר וא"א לו להתרפאות אלא הקזה אלא ימות כדאמר לעיל דאי שביק ליה מיית דאז אשיב מום ואפי' לא מיית נמי כיון שנעלם לא יצא מאחזות דס אם לא כא יקיזנו במקום שעושה מום אשיב כבעל מום והשתא ר"מ אסר במקום שעושה מום דקסבר כ) כו' לא יהיה בו אפי' בעבל מום וחכמים סברו משום דכתיב תמים יהיה לרצון ובלבד שלא ישחט על אותו מום דגזר אטו היכא דלא מיית אלא עשיית מום אשיב כתם או אטו היכא דיכול להתרפאות בהקזה במקום שאין כא אתה עושה מום ור"ש שרי אף לשחוט דלא גזר ור' יהודה אסר אף במקום שאין עושה מום כדמפרש בפ"ק דפסחים (דף יא:) דמתוך שאדם בהול על ממונו אי שרית במקום שאין עושה מום אתי למיעבד במקום שעושה מום ובמתניתין היא פלוגתא אחרת כא דר' יהודה קאמר בכור שאחזו דס אפי' מת אין מקיזין בשום ענין כדפרישית ומכ"א יקיז פי' בין מת בין לא מת ובלבד שלא יעשה בו מום כלומר שיזהר בהקזתו שלא יוכל לבא לידי מום כשיקיז סמוך לאחז או לגיב שפתים או לחוטם דקסבר דבר שאין מתכוין אסור והיכא דלא מיית דלא אשיב בעל מום אסור ר"ש אומר יקיז כא שהוא עושה מום שהוא יכול לבא לידי עשיית מום לדבר שאין מתכוין מותר ולשון המשנה משמע ליה כמו שפירשנו מדלא נקט מקום שעושה בו מום ומקום שאין עושה בו מום כדנקיט בברייתא וא"ת וכיון לאחזות דס אשיב כמום שאין יכול להתרפאות בלא עשיית מום א"כ לשחוט עילויה וי"ל דמדרבנן אסור דאתי לאיתלופי בתם א"נ אשיב כמו כא כא [מוס] עובר שיש לו רפואה: **ומי** קנים ר"א לעולם ורמינהי מי שהיתה לו. כא כמה שמעתתא מוכחא דלורם אוזן של בכור כא קנסא הוא ובסמוך נמי קאמר בהאי מומא קנסוה רבנן כא ואפי' לרבא דאמר בפ"ק דתמורה (דף ד:) מילתא דאמר רחמנא לא תעביד לא תעביד אי מהני מכל מקום הכא שרי האי בכור מדאורייתא מ) דהאי יש בו מום והאי גברא טהור דהא אין בו נגע כלל וא"ת דבספרי בפרשה רבה אבי תניא מ) רבי אליעזר אומר כו' המטיל מום בבכור ואוכלו עובר שנאמר לא תאכל כל תועבה אלמא דמדאורייתא אסור כ) (וי"ל) דבסמוך מא) אשכחן ליה קנסא לרבנן

אלא שלא יתן בו מום א מנין שלא יביא דבילה ובצק ויניחנה על האוזן כדי שיבא ב כלב ויאכלנה ת"ל 1 כל מום ג אחד מום ואחד כל מום הכא בקראי פליגי ד) דאמר רב יהודה אמר שמואל וכן אמר ר"ל וכן אמר ר"נ אמר רבה בר אבוה 2 ואני הנה נתתי לך את משמרת תרומתי ר"א סבר 2 בשתי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומ' טהורה ואחת תרומ' תלויה ואמר רחמנא עביד לה שימור ורבי יהושע תרומתי כתיב למימרא דר' אליעזר סבר יש אם למקרא ה) ורמינהי 3 בבגדו בה 3 כיון שפירש טליתו עליה שוב אינו רשאי למוכרה דברי ר"ע ר"א אומר כיון שבגד בה שוב אינו רשאי למוכרה אלא הכא ו בהא קמיפלגי ר' יהושע סבר הראויה לך שמור ושאינה ראויה לך לא תשמור ור"א הא נמי ראויה היא שמא יבוא אליהו ויטהרנה אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר"ש מתקיף לה ר"נ בר יצחק הי ר"ש אילימא ר"ש דמתני' ז עד השתא לא אשמעינן שמואל דבר שאין מתכוין מותר והא ח) ר' חייא בר אשי אמר רב הלכה כר' יהודה ורב חנין בר אשי אמר שמואל הלכה כר"ש ורב חייא בר אבין מתני בלא גברי רב אמר הלכה כר' יהודה ושמואל אמר הלכה כר"ש אלא ר"ש דברייתא ורב שישא בריה דרב אידי מתני לה בהדיא אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר"ש דברייתא: **מתני'** הצורם אוזן ט) בבכור הרי זה לא ישחוט עולמית דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים י) נולד בו מום אחר ישחוט עליו: **גמ'** ומי קנים רבי אליעזר לעולם ורמינהי יא) מי שהיתה לו בהרת ונקצצה

עין משפט נר מצוה

כב א מיי' פ"ב מהל' בכורות הל' ח סמג עשין ריח טוש"ע י"ד סימן שיג סעיף ג:

כג ב מיי' פ"ב מהל' תרומות הלכה יד ופי"א הלכה ג טוש"ע י"ד סימן שלא סעי' יט בהג"ה: כד ג מיי' פ"ד מהל' עבודה הלכה יג ועי' כ"מ:

כה ד מיי' פ"ב מהלכות בכורות הלכה ז סמג עשין ריח טוש"ע י"ד סימן שיג סעיף ג:

תורה אור השלם

1. וְאִישׁ כִּי יַקְרִיב זֶבַח שְׁלָמִים לֵיְיָ לִפְלֹא נֶדֶר אוֹ לִנְדָבָה בַּבָּקָר אוֹ בַצֹּאן תָּמִים יִהְיֶה לְרָצוֹן כָּל מוּם לֹא יִהְיֶה בוֹ: ויקרא כב כא
2. וַיַּרְדְּ יְיָ אֶל אַהֲרֹן וְאֲנִי הִנֵּה נָתַתִּי לְךָ אֶת מִשְׁמֶרֶת תְּרוּמֹתָי לְכָל קָדְשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְךָ נְתַתִּים לְמָשְׁחָה וּלְבָנֶיךָ לְחֹק עוֹלָם:
במדבר יח ח
3. אם רָעָה בְּעֵינֵי אֲדֹנָיִךְ אֲשֶׁר לוֹ יָעָדָהּ וְהִפְדָּהּ לְעַם נָכְרִי לֹא יִמְשֹׁל לִמְכָרָהּ בְּבִגְדוֹ בָהּ: שמות כא ח

לעזי רש"י

אנקרינ"ר [אינקרינ"ר]. לחרוץ (חריץ).

שיטה מקובצת

א) שיבא הכלב: ב) מום אמר מום ואמר כל מום התם בקראי פליגי: ג) הכא בלך קמיפלגי דכתיב ואני נתתי לך משמרת ר"י: ד) אזן בכור: ה) וחכ"א כשיולד בו: ו) מה"ד במומן נמי [ליתסרו] לגרמא לבכור תם אבל בבעל מום מותר לעשות בו מום בידים: ז) (כיון שפירש טליתו וכו' ה"נ כיון שפי' טליתו עליה אינו רשאי למוכרה דברי ר"ע ר"א אומר כיון שבגד בה שוב אינו רשאי למוכרה): ח) כשמעו כשמעם כאמרם כעבדם ודריש ביה הס"ד ומה"ד כיון: ט) ול"ל לשמואל תו: י) מה"ד אמר מום ואמר כל: יא) דהכא דרשי שיש ענינים: יב) אמרי' אחת תרומה טהורה ואחת: יג) הנאה דאתלויה לא שייך דאינה ראויה לכלום ומשמרת: יד) בתלויה לומר דבעיא: טו) אורו היא הס"ד: טז) טליתו וי"ל דלרבי אליעזר ליתא התם וקשה דברוב ספרים: יז) טליתו כו' ועוד: יח) כתיב בבגדו בו"י: יט) וי"ו נמי אתה: כ) בקונטרס כמו שמעו: כא) באמצע אותיות של: כב) שבגד דדייק דהמקרא הוי: כג) בציורי דמבגד יאמרו בגדו כמו מנגד נגדו ומחלב חלבו ואע"ג כו' בבגדו בחירק ולא קרינן בבגדו בצרי שאני הכא: כד) אומר בתחלת הבריית': כה) בבגדו בה בבגדו בה כיון שפירש טליתו כו' פי' היה לו לכתוב: כו) אישות דהך קושיא כו' וי"ל דפשיט לו שכן: כז) שרי ואע"ג דעושה: כח) מטיל מום בבעל: כט) משחיר דקאמר ר' יוסי: ל) דאין מתכוין אלא משום: לא) לא שיקיזנו במקום: לב) דקסבר כל מום לא יהיה בו: לג) שאין עושה תיבת אתה נמחק: לד) אחרת ומיירי שאחזו דס בענין זה שלא ימות אם לא יקיזו לו הלכך לא חשיב בעל מום ואין כאן מטיל מום בבעל מום ופליגי באין מתכוין

דר"י כו' מתיבת והיכא עד תיבת ר"ש נרשם על כל תיבה קו למעלה להורות כי לפ"ד ראוי לחמקו: לה) יקיז אפילו במקום שהוא עושה בו מום כלומר שהוא יכול: לו) לו כו' כוליה שמעתא: לז) כמו מום עובר כיון שיש: לח) בכור וקונץ בהרת קנסא: לט) רבנן בהאי קציצה קנסוה רבנן: מ) תניא לא תאכל כל תועבה ר"א אומר מנין לצורם אזן בכור ואכלו ממנו עובר בלא תעשה ת"ל לא תאכל כל תועבה אלמא דמדאורייתא: מא) דבסמוך מחשיבנן ליה:

מ) גירסת הגיר"א בגירסת התוספות בד"ה אילימא.